

státní železniční správou, jest uznati, že sprostění obžalovaných z důvodu § 259 čis. 1 tr. ř. neporušuje zákon a že tudíž zmáteční stížnost není odůvodněna. Že za tohoto stavu věci je zbytečné obírat se dalšími vývody zmáteční stížnosti, bylo již naznačeno. Zrušovací soud nepřehlédl, že návrh na trestní stíhání jakož i obžalovací spis byly podány »Výborem nemocenské pokladny čsl. státních drah«, a že by tudíž mohla vzejít otázka, zda by veškeré výroky a vývody rozsudku dopadaly, i kdyby byl vzat za žalobní podmět výbor pokladny jako takový. Než zrušovací soud uvážil v té příčině nejen, že rozsudek nebyl napaden proto, že nerozlišuje mezi Nemocenskou pokladnou a jejím výborem jakožto obžalobcem, a že se mu nevytýká, že jeho stanovisko je nesprávné co do žalujícího výboru jako takového, nýbrž dále i to, že písemná zmáteční stížnost mluví sama promíseně jakožto o obžalobci jednou o Nemocenské pokladně, jindy o jejím výboru, a že při ústním provádění zmáteční stížnosti bylo dokonce již jen dovozováno, že Nemocenské pokladně nemůže býti odpíráno samostatné právo žalobní. Poněvadž Nemocenská pokladna může jednati a v právním světě vystupovati jen svým výborem a Výbor, jednáje a vystupuje, může si tak počínati také jen jakožto zástupce pokladny jím representované, bylo z oněch důvodů uznati, že i v souzeném případě žalující výbor sám pohlížel na své právní zakročení jakožto na takové, které činí v zastoupení Nemocenské pokladny, aniž zamýšlel uplatňovati svoje vlastní právo žalobní. Hledě k zásadě § 290 tr. ř. nepokládal se ostatně soud zrušovací za oprávněna, vyvozovati z naznačené pochybnosti právní důsledky ve prospěch soukromého obžalobce. Bezdůvodnou zmáteční stížnost bylo tudíž zavrhnouti.

Čís. 3604.

Předmětem podílnictví na krádeži jest věc z krádeže; nezáleží na tom, kdo a kdy věc ukradl, ani na tom, převedl-li pachatel odcizenou věc na sebe přímo od zloděje či od osoby třetí.

Po stránce subjektivní stačí, že pachatel věděl, že věc, kterou na sebe převádí, pochází z krádeže.

(Rozh. ze dne 1. října 1929, Zm II 47/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 7. listopadu 1928, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle § 185, 186 a), b) tr. zák., zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II c) tr. zák. a zločinem spoluviny na podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti odsouzení pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., spáchaný mimo jiné tím, že obžalovaná na sebe pře-

vedla a opatřila odbyt stroje na řezání uzenin odcizeného vetešníku A. S-ovi, namítá stěžovatelka, že zjištění soudu, že stroj byl ukraden, nestačí k odsouzení obžalované, pokud není přesně zjištěno, kdo a kdy jej ukradl, zda jí jej předal pachatel či osoba třetí a, zda věděla, že stroj byl ukraden. Důvody, jež soud uvádí pro své přesvědčení, že obžalovaná vědomě na sebe převedla stroj kradený, jsou prý pouhé domněnky (výtká nedostatku důvodů čís. 5 § 281 tr. ř.). Přesvědčující důvody bylo prý třeba uvést tím spíše, že obhajoba obžalované, že koupila stroj od H-ého, nebyla vyvrácena. Než zmatečná stížnost není odůvodněna. Poněvadž předmětem podílnictví na krádeži jest prostě věc, pocházející z krádeže; poněvadž tohoto trestního činu se dopouští každý, kdo, jsa rozdílným od pachatele krádeže, takovou věc ukrývá, na sebe převádí nebo zašantročuje, stačí ke skutkové podstatě deliktu ve směru objektivním, že obžalovaná na sebe převedla stroj na řezání uzenin, pocházející z krádeže, což rozsudek formálně bezvadně zjišťuje; nezáleží na tom, kdo a kdy věc ukradl, ani na tom, převedla-li pachatelka odcizenou věc na sebe přímo od zloděje či od osoby třetí; nečiní proto nedostatek zjištění rozsudku v tomto směru rozsudek zmatečným podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Po stránce subjektivní stačí, což rozsudek rovněž zjišťuje, že pachatelka věděla, že věc, kterou na sebe převádí, pochází z krádeže. Poněvadž soud dotyčné zjištění odůvodňuje úvahami opřenými o výsledky provedeného řízení, z nichž se příslušný závěr soudu logicky podává, není odůvodněna ani výtká nedostatku (logických) důvodů.

Čís. 3605.

Okolnost, že obžalovaný letáky nečetl a jejich obsah neznal, je důležitou jen při stíhání rozšiřovatele tiskopisu ve smyslu § 7 tr. zák., nikoliv při pouhém kulposním deliktu zanedbání povinné péče.

Právní podřadění obsahu tiskopisu při určitém objektivním řízení (§ 493 tr. ř.) není závazným pro další řízení trestní.

Byla-li obžaloba podána pro přečin a pro přestupek zanedbání povinné péče, spáchaný rozšiřováním určitého tiskopisu, a to celým jeho obsahem, může soud i bez modifikace obžaloby sám podrobiti doslov tiskopisu obžalobou za závadný označený právnímu rozboru a podřaditi jej pod určité právní normy (§§ 259 čís. 3, 262, 267, 281 čís. 8 tr. ř.).

Důvody rozsudku tvoří s výrokem jeden celek; pokud stačí (§ 281 čís. 7 tr. ř.), přihlíží-li soud ke kvalifikaci trestnosti obsahu tiskopisu v určitém směru v důvodech, aniž se o ní zmiňoval ve výroku.

Ke skutkové podstatě přečinu zanedbání povinné péče rozšiřováním tiskopisu není v každém případě třeba soudní záповědi takového rozšiřování, ani, by rozšiřovatel věděl o cizozemském původu tiskopisu; stačí, mohl-li tiskopis v rozšiřovateli vzbuditi pozornost svým titulem, věcí v něm obsaženou, vyobrazením nebo způsobem zaslání.

Přestupek § 23 tisk. zák. není absorbován odsouzením obžalovaného pro trestný čin podle čl. III čís. 3 zák. čís. 142/1868; onen přestupek jest